

Sygn. akt *XI Ka 984/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2018 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dorota Dobrzańska

Protokolant: sekretarz sądowy Małgorzata Lewandowska

przy udziale Prokuratora Eleonory Gnyś

po rozpoznaniu dnia 25 października 2018 roku

sprawy K. B. s. A. i G. zd. (...) ur. (...) w P.

oskarżonego z art. 59 ust 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz.U z 2009 Nr 62, poz. 504 ze zm.).

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach

z dnia 5 lipca 2018 roku sygn. akt. II K 1046/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. B., Kancelaria Adwokacka w P. 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ustalając, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt 984/18

UZASADNIENIE

K. B. został oskarżony o to, że w dniu 08.08.2017r. w P., woj. (...) w trakcie meczu piłki nożnej pomiędzy drużynami (...) a (...), rozgrywanym na stadionie (...) przy ulicy (...), zakwalifikowanego jako impreza masowa o podwyższonym ryzyku, posiadał wyrób pirotechniczny w postaci jednej racy, którą odpalił, tj. czyn z art. 59 ust 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz.U z 2009 Nr 62, poz. 504 ze zm.).

Sąd Rejonowy w Puławach wyrokiem z dnia 5 lipca 2018 roku w sprawie II K 1046/17 oskarżonego K. B. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 59 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych z dnia 20 marca 2009r. (Dz. U z 2017r. poz. 1160) i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych z dnia 20 marca 2009r. (Dz. U z 2017r. poz. 1160) wymierzył mu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, na podstawie art. 66 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych z dnia 20 marca 2009r. (Dz. U z 2017r. poz. 1160) w zw. z art. 41b § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz wstępu na imprezę masową na okres 2 lat, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. B. kwotę 516,60 złotych tytułem obrony oskarżonego wykonywanej z urzędu.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł obrońca oskarżonego, który zarzucił wyrokowi rażąca niewspółmierność kary przez wymierzenie oskarżonemu 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, pominięcie okoliczności łagodzących w sprawie, w konsekwencji czego doszło do wymierzenia kary przewyższającej stopień zawinienia.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Twierdzenia apelującego przywołane w treści apelacji nie dały podstaw do uznania, że Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia, na które powołał się skarżący.

Stanowiące podstawę orzeczenia ustalenia faktyczne w kwestii sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego przestępstwa nie budzą jakichkolwiek wątpliwości, uznać je należy za trafne, zgodne ze zgromadzonymi i ujawnionymi w toku rozprawy dowodami, które tenże sąd ocenił w sposób pozostający pod ochroną art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k.. Wydając zaskarżony wyrok Sąd Rejonowy wziął pod uwagę całokształt zgromadzonych w sprawie dowodów poddając je ocenie zgodnie z ustawowymi kryteriami. Stanowisko swoje Sąd ten należycie uzasadnił czyniąc to w sposób zgodny z art. 424 k.p.k.

Wywiedziona w ustawowym terminie apelacja obrońcy oskarżonego nie podważa zasadności zaskarżonego orzeczenia w kwestii ustaleń faktycznych oraz winy oskarżonego w odniesieniu do przestępstwa z art. 59 ust 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych przypisanego oskarżonemu. Jak już wskazano, zebrane w toku postępowania dowody w sposób jednoznaczny i niepodważalny wskazują na sprawstwo i winę oskarżonego w tym względzie.

Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dostrzegł jakichkolwiek uchybień w zakresie wymiaru orzeczonej kary, nie podzielając w tym zakresie zarzutu skarżącego. Na pełną aprobatę zasługuje uznanie, że za pomocą żadnego łagodniejszego środka reakcji karnej niż orzeczona w wyroku kara 8 miesięcy ograniczenia wolności nie da się osiągnąć w stosunku do oskarżonego celów zapobiegawczych i wychowawczych oraz zadośćuczynić należycie potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Należy przypomnieć, że rażąca niewspółmierność kary zachodzi w sytuacji, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, że wystąpiła wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Stwierdzić też należy, iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale o różnice tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można – również w potocznym tego słowa znaczeniu – „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1973 r. III KR 254/73, publ. OSNPG 1974/3-4/51).

Orzeczona kara należycie oddaje wagę ustalonych okoliczności obciążających i łagodzących. Do okoliczności obciążających zaliczono lekceważący stosunek do obowiązujących przepisów, dotychczasową karalność, natomiast łagodząco potraktowano młody wiek oskarżonego.

Wymierzając oskarżonemu karę ograniczenia wolności uwzględniono również wymogi prewencji generalnej, kształtowania wyobrażenia o konieczności przestrzegania obowiązujących norm prawnych i budowania autorytetu porządku prawnego. Biorąc pod uwagę motywację i pobudki działania oskarżonego uznać należy, że czyn popełniony przez niego stanowi wyraz lekceważenia prawa. Dlatego takie zachowanie spotkać się musi z odpowiednio surową reakcją, mieszczącą się przy tym w granicach wyznaczonych przez stopień winy sprawcy.

Ilość i waga okoliczności obciążających oskarżonego spowodowała, że jako całkowicie bezpodstawny uznał Sąd Okręgowy postulat orzeczenia wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności w jej dolnej granicy w sytuacji, gdy orzekana dotychczas wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie spowodowała oczekiwanej społecznie zmiany w postawie oskarżonego wobec porządku prawnego. Zdaniem Sądu odwoławczego karę ograniczenia wolności w orzeczonym wymiarze należy potraktować jako właściwą, odpowiadającą kodeksowym regułom wymiaru kary, natomiast kara w niższym wymiarze nie spełniłaby stawianych jej orzekaniu celów. Oskarżony jest osobą młodą, zdrową i jest w stanie ją wykonać.

W sprawie zaistniały podstawy do obligatoryjnego orzeczenia na podstawie art. 66 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych względem oskarżonego środka karnego, który stosownie do treści art. 43 § 1 kk trwa od 2 do 6 lat. Sąd orzekł go zatem w minimalnym jego wymiarze – 2 lat.

Sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. B. kwotę 516, 60 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej w postępowaniu odwoławczym z urzędu oskarżonemu K. B., o czym orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714).

Na mocy art. 624 §1 kpk. w zw. z art. 634 kpk Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, zaś wydatkami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa, mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego, który obecnie przebywa w zakładzie karnym.